5. Det følger af »protokol vedrørende den tyske indenrigshandel og de dermed forbundne problemer« af 25. marts 1957, som er knyttet til EØF-Traktaten, på den ene side, at Forbundsrepublikken Tyskland er fritaget for at anvende fællesskabsrettens regler på den tyske indenrigshandel, og på den anden side, at Den Tyske Demokratiske Republik, selv om den ikke hører til Fællesskabet, ikke har karakter af et tredjeland i forhold til Forbundsrepublikken.

Dette indebærer, at den forskellige behandling af importører, der er etableret i Forbundsrepublikken, og importører etableret i de andre medlemsstater, for så vidt angår opkrævningen af antidumpingtold, der ved en rådsforordning er indført for produkter med oprindelse i Den Tyske Demokratiske Republik, har hjemmel i den nævnte protokol og følgelig ikke kan betragtes som en diskriminering.

Retsmøderapport i sag C-323/88 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. I oktober 1985 forelagde brancheforeningen Groupement des industries de matériels d'équipement électrique et de l'électronique industrielle associée (herefter benævnt »Gimelec«), med støtte fra brancheforeningerne i fire andre medlemsstater, Kommissionen en anmodning om fornyet undersøgelse af nogle antidumpingforanstaltninger i henhold til artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1). Formålet med denne anmodning var at få foretaget en fornyet undersøgelse af afgørelserne om at godtage de pristilsagn, som de berørte eksportører havde afgivet i forbindelse med en tidligere antidumpingprocedure vedrørende importen af standardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst 75 kW (herefter benævnt »elektriske motorer«), med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Rumænien og Tjekkoslovakiet [Rådets forordning (EØF) nr. 2075/82 af 28. juli 1982, EFT L 220, s. 36], Ungarn [Kommissionens forordning (EØF) nr. 724/82 af 30. marts 1982, EFT L 85, s. 9] og Sovjetunionen (Kommissionens afgørelse 84/189/EØF af 2. april 1984, EFT L 95, s. 28).

2. Under henvisning til anmodningen om fornyet undersøgelse offentliggjorde Kommissionen i november 1985 en meddelelse om genoptagelse af en antidumpingprocedure vedrørende importen af elektriske mo-

* Processprog: fransk.

torer med oprindelse i de ovennævnte lande (EFT C 305, s. 2) og indledte en undersøgelse.

3. Ved forordning (EØF) nr. 3018/86 ophævede Rådet den 30. september 1986 sin forordning nr. 2075/82 om godtagelse af de tilsagn, der var afgivet af henholdsvis eksportørerne i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Rumænien og Tjekkoslovakiet (EFT L 280, s. 66). Ved forordning (EØF) nr. 3019/86 af samme dato ophævede Kommissionen sin forordning nr. 724/82 samt afgørelse 84/189 om godtagelse af de tilsagn, der var afgivet af henholdsvis ungarske og sovjetiske eksportører, og indførte en midlertidig antidumpingtold på importen af elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Rumænien, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn (EFT L 280, s. 68). Da der var tale om import fra lande uden markedsøkonomi, blev den normale værdi fastsat på grundlag af priserne på det svenske marked.

4. Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 17. november 1986, anlagde aktieselskabet Sermes (herefter benævnt »Sermes«) — der blandt andet driver virksomhed som eneimportør i Frankrig af elektriske motorer, der stammer fra Den Tyske Demokratiske Republik og eksporteres af selskabet AHB Elektrotechnik (herefter benævnt »Elektrotechnik«) — i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 3019/86 (sag 279/86, Sml. 1987, s. 3109).

5. Ved kendelse af 8. juli 1987 afviste Domstolen sagen, da den anfægtede retsakt i forhold til sagsøgeren udgjorde en almengyldig forordning og ikke en beslutning i henhold til Traktatens artikel 173, stk. 2, idet sagsøgeren ikke er forbundet med den pågældende eksportør.

6. Den midlertidige antidumpingtolds gyldighed blev forlænget for en periode på 2 måneder ved Rådets forordning (EØF) nr. 254/87 af 26. januar 1987 (EFT L 26, s. 1).

7. Efter anmodning fra de ovennævnte brancheforeninger af fællesskabsproducenter udvidede Kommissionen i november 1986 antidumpingproceduren til også at omfatte elektriske motorer med oprindelse i Jugoslavien (EFT C 282, s. 2).

8. Den 23. marts 1987 udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 864/87 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af elektromotorer med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn, og om endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told (EFT L 83, s. 1). Den normale værdi for disse indførsler blev fastsat på grundlag af det vejede gennemsnit af de jugoslaviske producenters salgspriser på hjemmemarkedet.

9. En bulgarsk eksportør og en række fællesskabsimportører anlagde sager med påstand om annullation af den nævnte forordning (sag C-157/87, C-160/87, C-185/87 og C-188/87, Sml. 1990, s. I-3021, I-2945, I-2939, I-3013).

10. Efter indførelsen af den endelige antidumpingtold pålagde de franske toldmyndigheder Sermes en antidumpingtold på 419 720 FF for indførslerne af elektriske motorer i april 1987.

11. Sermes, der anså Rådets forordning nr. 864/87 for ugyldig, anlagde den 7. maj 1987 sag ved tribunal d'instance de Strasbourg mod directeur des services des douanes de Strasbourg med påstand om tilbagebetaling af beløbet som uretmæssigt opkrævet.

12. Ved dom af 16. juni 1987 blev toldmyndighederne frifundet, og Sermes appellerede til cour d'appel de Colmar, der ved dom af 5. september 1988 har udsat sagen og i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er Rådets forordning (EØF) nr. 864/87 af 23. marts 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af standardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst 75 kW, med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn, og om endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, gyldig, når henses til fællesskabsretten, herunder Rådets grundforordning nr. 2176/84, samt til almindelige fællesskabsretlige grundsætninger?«

13. Forelæggelsesdommen blev registreret på Domstolens Justitskontor den 4. november 1988.

14. I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af Sermes ved advokat Jean-Pierre Spitzer, Paris, af Den Franske Republiks regering ved Edwige Belliard og Géraud de Bergues, som befuldmægtigede, af Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Erik Stein og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Marie-José Jonczy.

15. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse og at henvise sagen til Femte Afdeling i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1.

II — Skriftlige indlæg for Domstolen

16. *1. Sermes* gør gældende, at Rådets forordning nr. 864/87 er ulovlig som stridende mod forordning nr. 2176/84 samt mod almindelige fællesskabsretlige grundsætninger.

a) *Anbringendet om tilsidesættelse af artikel 14 i forordning nr. 2176/84 og af retssikkerhedsprincippet*

17. Sermes har gjort gældende, at Kommissionen og Rådet i forbindelse med iværksættelsen af den fornyede undersøgelse af de tidligere godtagne pristilsagn ikke har overholdt artikel 14 i forordning nr. 2176/84. Der var nemlig intet bevis for, at omstæn-

dighederne var ændret, hvilket er en ufravigelig betingelse for at genoptage proceduren. De omstændigheder, der anføres som bevis i betragtning 4 til den anfægtede forordning, er ikke blevet forelagt de involverede importører og eksportører og er ikke bevismæssigt underbygget. Pristilsagnene, som Rådet godtog i 1982, er blevet overholdt, og det herved fastsatte prisniveau er blevet justeret i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1275/84 af 7. maj 1984 (EFT L 123, s. 22).

18. Institutionerne har ved at tage de tidligere afgivne tilsagn op til fornyet undersøgelse og ved at pålægge en endelig antidumpingtold ligeledes krænket retssikkerhedsprincippet, eftersom importmarkedet efter godtagelsen af tilsagnene i 1982 har været uændret, hvis det da ikke er blevet mindre, samt fordi Fællesskabet ikke havde nogen almindelig interesse i at indføre en antidumpingtold.

b) *Tilsidesættelse af forordning nr. 2176/84 og af almindelige fællesskabsretlige grundsætninger*

19. aa) Sermes har endvidere anført, at institutionerne hverken faktisk eller retligt har ført tilstrækkeligt bevis for, at der foreligger dumping.

20. Idet Rådet har fastsat den normale værdi på grundlag af salgspriserne på det jugoslaviske marked, har det tilsidesat artikel 2, stk. 5, i forordning nr. 2176/84 såvel som principperne om ligebehandling og om saglighed. Sermes og det danske selskab Frimodt Pedersen foreslog allerede i forbindelse med genoptagelsen af antidumpingproceduren, at man anvendte metoden i den nævnte forordnings artikel 2, stk. 5, litra c), eftersom det svenske marked, der var lagt til grund for fastsættelsen af den midlertidige antidumpingtold, af en række grunde ikke opfyldte kriterierne i artikel 2, stk. 5, litra a) og b). Heller ikke det jugoslaviske marked udgør et rimeligt og hensigtsmæssigt sammenligningsgrundlag med henblik på den endelige fastsættelse af den normale værdi af de omhandlede produkter, da der ikke er nogen fri prisdannelse på dette marked. Såfremt Kommissionen havde fulgt den af Sermes foreslåede fremgangsmåde, ville den have konstateret, at den pris, der faktisk betales i Fællesskabet, og især på det franske marked, var på niveau med Sermes' salgspris.

21. Rådet modsiger ligefrem sig selv, for så vidt som det i betragtning 14 til den anfægtede forordning har afvist at justere den normale værdi af elektriske motorer fra Sovjetunionen for forskellene med hensyn til rationalisering og stordriftsfordele med den begrundelse, at disse begreber ikke har gyldighed i statshandelslande. Sermes har herved anført, at priserne i Jugoslavien fastsættes af staten.

22. bb) Sermes har subsidiært anført, at institutionerne ikke har godtgjort, at fællesskabsproducenterne har lidt skade som følge af de omhandlede indførsler.

23. Kommissionen har sammenlignet kostprisen på markedet i Fællesskabet med salgsprisen for motorer fra statshandelslandene, hvilket er i strid med artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2176/84, hvorefter spørgsmålet, om der foreligger en dumpingpris, skal bedømmes i forhold til prisen for samme vare i Fællesskabet. Det er ikke be-

vist, at så godt som alle fællesskabsproducenter solgte med tab. Det fremgår af tallene i betragtning 23 og 24 til den anfægtede forordning, at underbudsmargenerne i forhold til de italienske producenters kostpriser var overordentligt små, især når der tages hensyn til mest effektive virksomheder.

24. Rådet har i øvrigt selv i forordningens betragtning 25 bemærket, at importen af de pågældende elektriske motorer ikke har haft en synlig negativ virkning for fællesskabsproducenterne. Inden for det relevante tidsrum havde fællesskabsproducenterne været i stand til at tilbageerobre 3% af markedet og havde dermed ikke lidt skade som følge af den omtvistede import. Endvidere havde de forskellige fællesskabsvirksomheder haft positive driftsresultater i 1985, og nedgangen i antallet af ansatte er i mindst lige så høj grad en følge af omstruktureringer af virksomhederne som af importen.

25. Institutionerne har således ikke bevist, at de omtvistede indførsler var årsagen til fællesskabsproducenternes tabgivende salg. Sermes har i denne forbindelse endvidere kritiseret Kommissionens typeudvalg af elektriske motorer og anført, at selskabet ikke betjener den samme kundekreds som de store fællesskabsproducenter, som i øvrigt sælger væsentligt billigere end Sermes på storkundemarkederne.

26. Den skade, der skyldes andre faktorer end dumping — som f. eks. omfanget af og priserne for indførsler fra andre lande og konkurrencen inden for Fællesskabet — må ikke henføres til de under sagen omhandlede indførsler. Såfremt Kommissionen som sammenligningsgrundlag havde anvendt prisen på visse elektriske motorer fra Sverige, Jugoslavien eller Hongkong på det franske marked eller de italienske elektriske motorer, som sælges dér, ville den have fundet, at der ikke foreligger nogen skade. Det fremgår endelig af Rådets egne bemærkninger, at virksomhederne i Fællesskabet i 1985 ikke var tilstrækkeligt produktive til at konkurrere på verdensmarkedet, men der foreligger ikke af denne grund dumping.

27. cc) Selv om det antages, at der er ført bevis for dumping og skade, har institutionerne ikke påvist nogen årsagssammenhæng mellem disse to omstændigheder. I betragtning 31 til den anfægtede forordning har Rådet selv nævnt betydningen af den interne konkurrence i Fællesskabet og endvidere nævnt, at statshandelslandenes markedsandel faldt med 3,4% fra 1982 til 1985.

28. dd) Endelig har Rådet intet anført, der viser, at det var nødvendigt at pålægge en antidumpingtold. Dette var faktisk ikke nødvendigt, da der forelå pristilsagn, som Fællesskabet havde godtaget to år tidligere.

c) *Magtfordrejning*

29. Sermes har for det tredje henvist til de formål, som antidumpinggrundforordningen nr. 2176/84 forfølger, og som navnlig består i at bekæmpe protektionisme og illoyale metoder. Uden hensyn til disse formål har Kommissionen ikke forsøgt at føre bevis for dumping, men har lagt klagernes urigtige anbringender til grund efter pålydende. Kommissionen har heller ikke taget hensyn til Sermes' skriftlige indlæg vedrørende forordning nr. 3019/86.

30. Institutionerne har endvidere ikke ladet sig bestemme af Fællesskabets interesse, men af ønsket om at beskytte en erhvervsgren inden for Fællesskabet, konkret nogle franske virksomheder. Magtfordrejningen fremgår af de priser, som den franske producent Leroy Somer anvendte i 1986, og som kun var 80-100% af Sermes' indkøbspris for samme motor fremstillet i Den Tyske Demokratiske Republik. Når Sermes' bruttofortjeneste på ca. 50% lægges til købsprisen før told, er disse motorer således i gennemsnit 50% dyrere end de motorer, der sælges af Leroy Somer.

d) *Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og manglende begrundelse*

31. Sermes har anført, at begrundelsen for den anfægtede forordning ikke er tilstrækkelig til, at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret. Institutionerne har navnlig ikke i betragtningerne angivet omstændigheder, der gør det muligt at fastslå, om Gimelecs klage var ledsaget af de fornødne beviser. Institutionerne har heller ikke begrundet den foretagne udvælgelse af motorer, selv om Sermes imidlertid havde anfægtet dette udvalg. For så vidt angår skaden, nøjedes institutionerne med at henvise til de tab, som fællesskabsproducenterne havde haft inden for sektoren standardmotorer, samt til en nedgang i antallet af beskæftigede, hvorimod de ikke har nævnt spørgsmålet om kapacitetsudnyttelsen, lagrene, afkastet af investeringerne og pengestrømmene. Vedrørende årsagssammenhængen har Rådet blot gentaget en række oplysninger om forholdene på markedet, der imidlertid er urigtige. For så vidt angår spørgsmålet, om det var nødvendigt at fastsætte en antidumpingtold for at beskytte Fællesskabets interesser, har institutionerne blot henvist til fællesskabsproducenternes økonomiske tab.

e) *Tilsidesættelse af artikel 7 i forordning nr. 2176/84 og af retten til kontradiktion*

32. Sermes har anført, at Kommissionen ikke har overholdt artikel 7 i forordning nr. 2176/84, idet den hverken gav Sermes eller dennes eksportør i Den Tyske Demokratiske Republik, Elektrotechnik, samtlige oplysninger om beregningen af den normale værdi på det svenske marked og om fællesskabsproducenternes tab. Endvidere gav Kommissionen Sermes afslag på en høring, selv om selskabet udtrykkeligt havde anmodet herom ved skrivelse af 10. januar 1986. Under antidumpingprocedurens anden fase havde Kommissionen dog indvilget i at afholde længere møder med Sermes og Elektrotechnik, men havde alligevel afvist at indkalde til et møde med klagerne.

f) *Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet*

33. Sermes har anført, at anvendelsen af de særlige bestemmelser vedrørende forbindelserne mellem Forbundsrepublikken Tyskland og Den Tyske Demokratiske Republik fører til en diskriminering, der ikke er begrundet i objektive forskelle mellem importørerne i Forbundsrepublikken Tyskland og importørerne i resten af Fællesskabet.

34. Sermes foreslår herefter, at Domstolen besvarer det præjudicielle spørgsmål således,

at Rådets forordning nr. 864/87 skal annulleres, i hvert fald for så vidt angår indførslerne fra Den Tyske Demokratiske Republik til Frankrig.

35. 2. Den *franske regering* har tiltrådt det af Rådet anførte (jfr. nedenfor, pkt. 3), hvorefter gennemgangen af det præjudicielle spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 864/87.

36. Kommissionens antidumpingundersøgelse viste nogle antidumpingmargener på mellem 121 og 164%, som i kraft af deres omfang undergravede de normale konkurrencevilkår i den internationale samhandel og truede den pågældende fællesskabsindustris eksistens. Den af Rådet indførte told er en meget begrænset foranstaltning i forhold til de fastslåede dumpingmargener, når henses til, at de blev beregnet på grundlag af kostpriserne for de mest effektive producenter i Fællesskabet og ikke på grundlag af den gennemsnitlige kostpris. Såfremt man havde valgt dette sidste grundlag, kunne dette have ført til en forhøjelse af importpriserne med 60%, hvorimod den endelige told blot resulterede i en prisforhøjelse på 35%. Der er endvidere tale om en variabel antidumpingtold, der er beregnet på grundlag af minimumspriser, og den opkræves derfor kun, såfremt disse minima ikke overholdes. Den franske regering har i denne forbindelse oplyst, at importen i Frankrig af motorer med oprindelse i Den Tyske Demokratiske Republik er steget med 26% i første halvår af 1988 i forhold til samme periode i 1987.

37. 3. *Rådet* og *Kommissionen* har anført, at det præjudicielle spørgsmål er meget generelt formuleret, og at institutionerne som følge af denne manglende konkretisering er henvist til at forsvare den anfægtede forordnings gyldighed ud fra generelle synspunkter. Forelæggelsesdommen er ganske vist vedlagt stævningen i Sermes' søgsmål for Domstolen til prøvelse af Kommissionens forordning nr. 3019/86 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold, men de anbringender, der er gjort gældende mod denne forordning, kan imidlertid ikke også anføres mod Rådets forordning, når henses til forskellene mellem den midlertidige forordning og den endelige forordning. Spørgsmålet om gyldigheden af forordning nr. 864/87 skal derfor alene bedømmes i lyset af institutionernes endelige konstateringer. Rådet og Kommissionen har dels henvist til deres indlæg i nærværende sag, dels til deres respektive svarskrifter og duplikker i de tidligere nævnte sager C-157/87, C-160/87, C-185/87 og C-188/87.

38. *Rådet* har anført, at gyldighedsperioden for den midlertidige told blev forlænget med to måneder, idet undersøgelsen af de faktiske omstændigheder endnu ikke var afsluttet, og flere eksportører havde anmodet om en fornyet beregning af den normale værdi, af dumpingmargenen og af skaden for Fællesskabets producenter. Kommissionen undersøgte parternes bemærkninger vedrørende den midlertidige forordning og tog i forbindelse med den endelige forordning hensyn til deres ønsker eller begrundede, hvorfor det ikke var muligt at imødekomme disse.

39. Med hensyn til fastsættelsen af den normale værdi har Rådet anført, at beslutningen om at anvende Jugoslavien som referenceland i forbindelse med den endelige forordning i stedet for Sverige, der blev an-

vendt i den midlertidige forordning, blev begrundet fyldestgørende i den anfægtede forordnings sjette, syvende og ottende betragtning. Ved at basere den normale værdi på priserne i Jugoslavien har man opnået, at alle de berørte eksportlande behandles lige. Ændringen af referencelandet har i øvrigt resulteret i en formindskelse af dumpingmargenen for udførslerne fra Den Tyske Demokratiske Republik fra 208 til 137%, hvilket har ført til en lavere endelig told sammenlignet med den midlertidige told.

40. Rådet har endvidere understreget, at sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen såvel som beregningen af skaden for fællesskabsproducenterne er gennemført i overensstemmelse med artikel 2, stk. 9 og 10, og artikel 4 i forordning nr. 2176/84, og at den anfægtede forordning er fyldestgørende begrundet på dette punkt. For så vidt angår bedømmelsen af Fællesskabets interesser, opfylder den anfægtede forordning kravene efter forordning nr. 2176/84, og den blev udstedt i overensstemmelse med bestemmelserne om proceduren og på grundlag af materielt rigtige omstændigheder, og uden at der forelå bedømmelsesmangler eller magtfordrejning.

41. Rådet foreslår herefter, at det præjudicielle spørgsmål besvares med, at gennemgangen af spørgsmålet fra cour d'appel de Colmar intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 864/87.

42. *4. Kommissionen* har endvidere anført, at proceduren blev genoptaget som følge af en ændring i omstændighederne, og at de, som man vidste var berørt, fik tilsendt meddelelsen om genoptagelsen. Disse parter fik frist til at fremsætte deres bemærkninger. De blev i øvrigt hørt efter anmodning herom, og de blev underrettet om de faktiske omstændigheder og hensyn, som Kommissionen havde lagt til grund for sine konklusioner. Rådet tog hensyn til parternes bemærkninger før fastsættelsen af den endelige antidumpingtold, hvilket bekræftes af den indgående begrundelse for den anfægtede forordning.

43. For så vidt angår konstateringen af dumping, har Kommissionen anført, at den ved at anvende priserne på det jugoslaviske marked som grundlag for den normale værdi har opnået, at alle eksportlandene behandles lige. Justeringerne af den normale værdi og af eksportpriserne blev foretaget efter bestemmelserne i artikel 2, stk. 9 og 10, i forordning nr. 2176/84, for så vidt der var påvist at være grundlag for anmodningerne herom.

44. Spørgsmålet om skade som følge af de omhandlede indførsler blev bedømt globalt, og størrelsen af underbudsmargenerne blev fastslået på grundlag af kostprisen for de mest effektive fællesskabsproducenter. Rådet kunne med føje konkludere, at fællesskabsproducenterne havde lidt alvorlig skade, navnlig på grund af de omhandlede indførslers markedsandel, størrelsen af den fastslåede underbudsmargen og fællesskabsproducenternes betydelige tab. Fællesskabets interesse blev omhyggeligt undersøgt og vurderet, såvel generelt (forholdet mellem Fællesskabet og statshandelslandene) som konkret (hensynet til Fællesskabets producenter og til importørerne). Den fastsatte antidumpingtold ligger inden for de græn-

ser, der foreskrives i artikel 13, stk. 3, i forordning nr. 2176/84, for så vidt som den er lavere end de konstaterede dumpingmargener, eftersom en sådan told er tilstrækkelig til at afhjælpe skaden.

45. Hvad endelig angår den påståede krænkelse af grundlæggende fællesskabsretlige principper, har Kommissionen henvist til det foran anførte om gennemførelsen af proceduren og anført, at der ikke i den anfægtede forordning er noget grundlag for at anse retten til kontradiktion for tilsidesat. Princippet om forbud mod forskelsbehandling blev også overholdt, idet Kommissionen, efter at nogle parter havde afgivet indlæg vedrørende årsagerne til skaden, og i det omfang det var begrundet i henhold til de meddelte oplysninger, havde besluttet at udvide antidumpingproceduren til også at omfatte indførsler med oprindelse i Jugoslavien for dermed at undgå diskriminering ved anvendelsen af antidumpingbestemmelsen.

46. Kommissionen foreslår følgelig, at Domstolen besvarer det præjudicielle spørgsmål med, at gennemgangen af forordning nr. 864/87, når henses til fællesskabsretten, og navnlig til grundforordningen nr. 2176/84 samt til almindelige fællesskabsretlige grundsætninger, intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af den nævnte forordning.

M. Zuleeg
Refererende dommer